

blevet Lagerbetjent, saa han kan ikke have følt sig saa forfærdelig forurettet ved det. Og at Hr. Skaffe, der fra 1. Juli i Fjor tog sin Afsked fra Horsens Tugthus, heller ikke føler sig skræmmet bort fra Fængselsvæsenet, fremgaar deraf, at han i forrige Maaned har søgt en Stilling som Kontorassistent ved Fængselsvæsenet, og at han skrev ved den Lejlighed: „Jeg vilde være meget glad ved at opnaa Stillingen som Kontorassistent.“ Han føler sig altsaa ikke saadan skubbet bort fra Fængselsvæsenet, at han slet ikke kunde være der. Denne Plads kunde han imidlertid ikke faa, fordi han hverken kunde Maskinskrivning eller kunde stenografere og derfor ikke kunde konkurrere med andre Ansøgere til Pladsen.

Mindretallet har ogsaa beklaget sig over, at Inspektør Aude-Hansen, „er ansat som en syg Mand“, og Mindretallet spørger, hvorledes Fængselsdirektøren vil forsvare at ansætte en kronisk syg Embedsmand i en saa ansvarsfuld og anstrengende Stilling. Jeg skal dertil bemærke, at da Inspektøren blev ansat, var han cirka 38 Aar gammel, han var ikke den Gang nogen syg Mand, og for hans Ansættelse til Trods for, at han nok allerede den Gang var noget svagelig, talte for det første hans gode Uddannelse, for det andet hans levende Interesse for Fængselsvæsenet. Han havde mange gode Ideer, han maatte være særlig egnet til at lede et Fængsel for yngre Fanger. Han var medlem Viceinspektørerne den ældste i Anciennet, og ingen af de andre Viceinspektører søgte Stillingen. Der kunde selvfølgelig ikke til denne Stilling være Tale om at tage en Mand udenfor Fængselsetaten, der ganske savnede Uddannelse, og selv om de andre Viceinspektører havde søgt denne Stilling, maatte det dog være blevet ham, der havde faaet den, fordi den ene af de to andre ikke ansaas for egnet til Avancement, og den anden var for ung og havde for kortvarig Uddannelse. Der var saaledes i Virkeligheden i Fængselsvæsenets Ledelse den Gang slet ikke noget Valg. Der er ikke Tale om, at Fængselsdirektøren kunde ansætte Personale, ganske som han vilde.

Hvad Klagen over, at der ansættes løse Arbejdere som Reservebetjente med en mindre Dagløn, angaar, maa det fremhæves, at Lønnen i Fængselsetaterne er lige saa god som i andre tilsvarende Etabler. Der maatte antages en Del løse Arbejdere som Reservebetjente, fordi en Del

af Fængselsbetjentene indkaldtes til Sikringsstyrken, og det er oplyst under Sagen, men det er et Moment, der aldeles ikke er fremdraget af det ærede Mindretal. Jeg skal i øvrigt oplyse, at Fængselsdirektøren aldrig har modsat sig noget Ønske fra Inspektør Aude-Hansen eller nogen anden Inspektør om Ansættelse af flere Betjente, tværtimod har han gentagne Gange af eget Initiativ søgt at faa det faste Betjentkorps udvidet for derved at faa indskrænket Reservebetjentenes Antal. At Lønnen for Reservebetjente ikke kan overskride den Løn, de fast ansatte Betjente faar, er jo en Selvfølge. Fængselsdirektøren mener at skyldes sit Betjentkorps at anmode mig om at udtale her, at der ingenlunde indenfor Fængselssetaten, saaledes som Mindretallet paa staar, har hersket fortvivlede Forhold, og at de forholdsvis beskedne Lønninger ingenlunde har deklasseret Betjentkorpset, der for den langt overvejende Dels Vedkommende bestaar af hæderlige og pligt-opfyldende Mænd, der er interesserede for deres Gerning. At der ved Nyborg Straffeanstalt under de nævnte vanskelige Indkaldelsesforhold for en kort Tid slap en enkelt straffet Person ind i Korpset, skyldes, at Inspektøren i det paagældende Tilfælde havde forsømt at indhente Straffeattest for vedkommende.

Skønt det ligger helt udenfor Nyborgsagen, omtaler Mindretallet endelig Pladsmangelen i Fængslerne og retter ogsaa her Bebrejdelser mod Fængselsdirektøren. Og Mindretallet debiterer desværre her igen en Række Urigtigheder. Det er saaledes ikke rigtigt, at Fangerne maa vente et halvt Aar i Arresten, før de kan modtages i Straffeanstalterne. Ventetiden har kun i nogle faa Tilfælde været over 3 Maaned og er allerede nu bragt ned til under 3 Uger. Da den nuværende Fængselsdirektør den 1. Oktober 1910 overtog sit Embede, overtog han Fængselsvæsenet i en meget forsømt Tilstand med Hensyn til Pladsforholdene, idet der gennem en Række Aar havde været en stadig tiltagende Pladsmangel i Straffeanstalterne for Mænd. Gennem en udførlig Betænkning, der blev forelagt Rigsdagen, gjorde Fængselsdirektøren allerede i Februar 1911 Rede for disse Forhold og fremsatte Forslag til deres Afhjælpning. Man kan altsaa ikke bebrejde ham hverken Mangel paa Energi eller Hurtighed. Han kan ikke være ansvarlig for de Fejl, der skyldes Forhold, der ligger forud for hans Embedstiltrædelse. Jeg skal tillade mig at fremhæve,